

Hodnocení diplomové práce „Veřejnoprávní regulace reklamy na humánní léčivé přípravky“ autorky Aleny Šildové

Předmětem diplomové práce o rozsahu 81 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, příloh a seznamu literatury) je rozbor problematiky právní regulace reklamy na humánní léčivé přípravky, zejména z pohledu zákona o regulaci reklamy a zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Autorka si zvolila individuální téma diplomové práce, a protože se práce zaměřuje na veřejnoprávní problematiku, předložila ji na zdejší katedře správního práva a správní vědy. Práce je čtivá, je přehledně členěná, text na sebe logicky navazuje. Diplomantka pracovala s dostupnou literaturou, rozebrala existující právní úpravu, poukázala na příklady praxe správních orgánů, které konfrontovala s judikaturou soudů tuzemských a evropských, jakož i s názory vlastními. Zpracování téma lze považovat za aktuální.

Úkolem posudku není jen chválit obsah a způsob zpracování jistě povedené diplomové práce, ale i upozornit na místa sporná či problematická.

Autorka často v textu píše o publikovaných pokynech Státního ústavu pro kontrolu léčiv (viz např. str. 5), měla tedy více rozebrat právní povahu těchto pokynů.

Chybějící odkaz na cit. zákon na str. 15 v bodě 2.1 v podtržené větě či patrně scházející sloveso v poslední větě bodu 2.1.2 na str. 16 znesnadňují možnost pochopení těchto vět.

Práci s judikaturou lze chválit. Nicméně pokud na str. 8 popisuje diplomantka případ pokuty uložené ze strany SÚKL provozovateli lékárny a kritizuje značnou délku řízení před správními orgány i v rámci správního soudnictví, měla pro serióznost uvést, že tím soudem, který pravomocně zrušil rozhodnutí správního orgánu, nebyl až Nejvyšší správní soud, ale předtím Městský soud v Praze, když Nejvyšší správní soud jen zamítl následnou kasační stížnost.

Ze str. 15 neplyne jasný názor diplomantky na otázku možného souběhu správního deliktu a trestného činu; takto zásadní otázka předpokládala určitý prostor pro její rozbor. Vhodným by býval byl i detailnější rozbor problematiky pravidla *ne bis in idem* např. z pohledu Evropského soudu pro lidská práva.

Představa autorky o možném vydávání meritorního rozhodnutí o návrhu na schválení vakcinační akce (viz str. 37), tedy představa *de lege ferenda*, není náležitě argumentována. Kdo by měl být účastníkem správního řízení? Jestliže jen žadatel, muselo by být vždy rozhodnutí odůvodněno, muselo by vždy probíhat „dokazování“, atd.?

Za slabší část práce považuji její část čtvrtou o odpovědnosti, dozoru, správním řízení a rozhodování ve správním soudnictví a o deliktech a sankcích na úseku regulace reklamy na humánní léčivé přípravky (od str. 65). Ukazuje se, že pouhých 10 stran textu k této problematice bylo málo.

Např. není vysvětleno, co chápe autorka pod pojmem „odpovědnost“ – o jaký druh odpovědnosti se má jednat? Co může znamenat společná a nerozdílná odpovědnost dle § 6b odst. 1 ZORR (ke str. 66), jedná-li se o odpovědnost ve vztazích veřejného práva?

Větší pozornost měla být věnována rozlišení výkonu správního dozoru a správního řízení o deliktech podle zákona o regulaci reklamy. Postrádám úvahu o problematice principu *nemo tenetur*, probíhalo-li by řízení o správním deliktu (zejm. ke str. 71, která popisuje povinnost předkládat důkazy).

Práci považuji za způsobilou obhajoby, přes výše uvedené připomínky, které mají i povahu doporučení pro případné další zpracování tématu, předběžně navrhuji hodnocení práce „**výborně**“. Výsledek bude záležet na ústní obhajobě.

Doporučuji autorce, aby se v rámci ústní obhajoby diplomové práce vyjádřila blíže k postupům při výkonu správního dozoru a při uplatňování odpovědnosti za správní delikty podle zákona o regulaci reklamy.

V Praze dne 17. května 2014

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.
vedoucí práce